

FESTA DE LA SAGRADA FAMÍLIA DE JESÚS, MARIA I JOSEP (C)
Homilia del P. Lluís Planas, monjo de Montserrat
30 de desembre de 2018
1S 1, 20-22.24-28 1Jo 3, 1-2.21-24 Lc 2, 41-52

Aquests dies de festes, hi ha un costum força estès en què les famílies ens convidem per celebrar plegats un àpat sovint ben esplèndid. Alguns, fins i tot, tenen problemes d'agenda, per poder anar a casa d'uns i d'altres. Penso que és bonic. Hi ha un desig de compartir bons sentiments. A vegades no s'aconsegueix del tot perquè l'estat d'ànim d'uns potser no acaba de congeniar amb el dels altres comensals. Aquests àpats formen part d'una tradició que ningú no vol perdre. Però quin sentit tenen? Segurament que les respostes poden ser molt variades. Amb tot ens convé no perdre de vista que, pel cristià, el sentit més profund d'aquests àpats està arrelat en la celebració del Nadal.

Celebrem l'Emanuel, celebrem des de la fe que Déu és amb nosaltres, celebrem amb agraïment que Déu s'ha encarnat, celebrem que Jesús en comunió amb el Pare esdevé germà nostre. No ens podem quedar només en les celebracions i penso que aquestes conviccions s'han de traduir en la nostra vida. És per això que ens convé tenir ben present la resposta personal que cadascú ha de donar sobre qui és Jesucrist per a mi.

Avui, se'ns proposa que ens fixem en la família, partint del model que representen Jesús, Maria i Josep. Sabem que l'entorn familiar, per a la majoria d'homes i dones, ha estat essencial per al nostre creixement vers la maduresa. Hem fet camí començant pel moment més feble de la nostra vida: el propi naixement; és el mateix que hem vist en Jesús, a Betlem. I el creixement no ha vingut només gràcies a l'aliment material! Hem començat a parlar i aprendre el valor de les paraules. Com el seu significat ens obria la possibilitat de relacionar-nos, i amb la relació ha aparegut l'afecte; a mesura que anàvem creixent ens hem anat inserint en una societat que s'expressa d'una manera determinada i que ha bastit una cultura també determinada. Molts hem tingut la sort que en el nostre entorn, potser el pare, la mare, els avis, quasi sempre gent gran del nostre voltant, ens han descobert les portes de la fe, que ens han parlat d'Aquell a qui anomenem Déu i ens han transmès que ens hi podem relacionar d'una manera potser misteriosa però també personal i única.

I aquest Déu es manifesta en Jesús. I Jesús com un més, ha esdevingut profundament germà que ha revelat el Pare, fins al punt de dir: « qui m'ha vist a mi, ha vist el Pare ». Hem descobert, escoltant el seu missatge, la importància d'obrir-nos a la fe en tot el que feia i fa, i sempre amb l'embolcall de l'amor. I l'Amor l'hem d'escriure en majúscules, perquè ha estat per amor que Déu ens ha regalat el sentit de la vida, i el sentit de la mort.

Avui, a l'evangeli, se'ns ha dit que Maria conservava tots els records de la vida de Jesús en el seu cor. Així també nosaltres, seguint i escoltant Jesús, i deixant que la seva paraula fecundi la nostra vida, podem entendre el sentit de la vida i de la mort de Jesús, com també el sentit de la nostra vida i de la nostra mort.

És en aquest entorn de creixement que diem que la família és església domèstica, perquè hi hem d'aprendre a compartir el que som; cadascú ha de donar allò que ha descobert, i acollir amb interès el que ha descobert l'altre. No hi pot haver ningú a la llar d'una família qui em sigui indiferent. Sabem de les febleses, sabem de les il·lusions, i dels fracassos, sabem de les ferides personals i sabem de les guaricions. És el lloc primer on aprendre a perdonar i a ser perdonat. A ser acceptat

incondicionalment i alhora convidat a viure coherentment amb rectitud; és el millor lloc per experimentar el consol de la misericòrdia. En aquests àpats tan debò que sapiguem comunicar, humilment, senzillament, allò que hem vist i sentit. La família es nodreix d'allò que cada membre aporta a casa i que ha descobert com a bo i com a dolent; perquè de cada aportació aprendrem a fer-ne un discerniment i així imitar Jesús en la seva relació amb els deixebles.

L'evangeli d'avui ens ha recordat que Jesús, Maria i Josep van anar a Jerusalem per celebrar la pasqua. Què hi celebraven?: que Déu havia alliberat el poble d'Israel del jou d'Egipte. I Jesús comença a exercir la seva llibertat: ja tenia més de 12 anys, perquè es creia que més enllà dels 12 anys ja eres responsable del seguiment de la Llei de Déu. A la família els costa de comprendre-ho, d'aquí el retret que li fan. La resposta de Jesús ja els fa adonar que comença la seva llibertat. L'evangeli de Sant Lluc ens fa veure que aquestes paraules «per què em buscàveu? ¿No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?» Són les primeres paraules que Jesús pronuncia. Són paraules de comunió. Què signifiquen per a nosaltres?

Que l'àpat de l'Eucaristia ens ajudi també a créixer, amb Jesús, en enteniment i guanyar el favor de Déu i dels homes.